

I. RÉSZ

I

A sivatag ürességét csak egy megviselt, lapos tetejű vadászmenedék szakította meg, amely egyetlen szál rothadó fogként emelkedett ki a horizontból. *Megteszi*, gondolta Emszaf. Kikötötte a lovát a menedék árnyékába, majd belépett a hűvös helyiségbe, hálát adva az elviselhetetlen hőséget viszszerző vastag sárfalakért.

Bent felfedte az arcát, és körülnézett. Aligha szeretne itt sok időt eltölteni – a csupasz helyet nyirkosság bűze járta át –, de a céljaira tökéletesen megfelel.

Márpedig a célja az ölés volt.

Letette az íját, melléhelyezett egy nyilat a tegezéből, aztán a kinti síkságra nyíló kis ablak felé fordult. Egy darabig hunyorogva méregette a különböző szögeket, aztán letérdelt, kipróbálta, honnan mit lát, majd felvette az íjat, ráhelyezett egy nyilat, és célzásra emelte.

Elégedetten visszatette a fegyvert a földre, és megette az utolsó sárgadinnyét, amelyet még az ipui piacon vett, mielőtt ideindult, hogy a prédája érkezésére várjon.

És miközben várt, Emszaf gondolatai visszatértek a családjához, amelyet egy Dzsertiből kapott levél miatt kellett otthagynia Hebenuban. A tartalma olyannyira felzaklatta, hogy azonnal csomagolni kezdett.

– Meg kell tennem valamit. – Csak ennyi magyarázattal szolgált a feleségének és a fiának. – Valamit, ami nem tűr halasztást. Amint tudok, visszajövök. Ígérem.

Azt mondta Mertinek, hogy hetekig, sőt hónapokig távol lesz, és addig neki kell gondoskodnia az ültetésről és a taposásról. A mindössze hétéves Ebére bízta a libákat és a kacsákat, és megígértette a fiúval, hogy segít az anyjának a jószágokkal és a disznókkal, s tudta, hogy Ebe így is fog tenni, mert jó fiú volt, ragaszkodott a szüleihez, és kötelességtudóan végezte a rá kiszabott feladatokat.

Amikor könnyek kezdtek ragyogni szerettei szemében, Emszafnak is nehezebbre esett megőriznie az önuralmát, és elnehezült szívvel ült fel a lovára.

– Vigyázz az anyádra, fiú – mondta Ebének, és úgy tett, mintha port törölné ki a szeméből.

– Úgy lesz, papa – válaszolta Ebe megremegő szájjal. Emszaf és Merti szívszorítóan egymásra mosolyogtak. Mindketten tudták, hogy egyszer eljöhet ez a nap, de még így is sokként érte őket.

– Mondj el egy imát értem az isteneknek. Kérd meg őket, hogy gondoskodjanak rólunk a visszatérésemig. – Azzal Emszaf megfordította a lovát, elügetett délnyugat felé; csak egyszer pillantott vissza a távozását figyelő családjára, és úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe.

Úgy becsülte, tizenkét nap alatt érkezik meg Hebenu északi részéről az úti céljához. Csak a legszükségesebb felszerelést vitte magával, és éjjel utazott, a hold és a csillagok segítségével tájékozódva. Nappal pihentette a lovát és aludt,

pisztácialevelek árnyékában vagy kunyhóban húzódva meg az égető forróság elől.

Egyik kora este akkor kelt fel, amikor a nap még az égen járt, és gyakorlott szemmel végigpásztázta a horizontot. A messzésgben, szinte láthatatlanul megzavarta valami a látóhatárra iszapként telepedő, remegő hőséget. Elraktározta magában a dolgot, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Másnap azonban direkt ugyanakkor kelt fel, és megint látta a fény torzulását ugyanazon a helyen, amelyiken az előző napon. Immár nem férhetett kétség hozzá, hogy követik. Mi több, bárki járt is a nyomában, értette a dolgát. Állandó távolságot tartott közöttük.

Tudta, hogy ha bizonyítja az elméletét, azzal riasztja az üldözőjét, de meg kellett tennie. Lassított a tempóján. A hőjel tartotta a távolságot. Nappal, a forrósággal dacolva utazott. Követője ugyanígy tett. Egyik éjszaka ügetésre fogta a lovát, addig hajtván az állatot, ameddig csak merte. Aki a nyomában járt, látta ezt, számított rá, és ugyanígy cselekedett.

Csak egyvalamit tehetett. Meg kellett szakítania a küldetését, legalábbis átmenetileg, amíg elintézi a követőjét. Egyáltalán mikor eredhetett a nyomába? Tapasztalt felderítőként Emszaf meglehetősen óvatosan járt el.

Na jó. Gondoljuk végig. Utazása ötödik napján vette észre a szellemet, ami valamelyest megnyugtatta, mert ez azt jelentette, hogy Merti és Ebe biztonságban van. Ha az üldözője távol tartotta magát az otthonától, nincs baj. Most azonban gondoskodnia kell róla.

Iputól nem messze Emszaf belebotlott egy táborba. Kereskedők állítottak fel standokat, ahol olajat, ruhát és nagy

üvegekben tárolt lencsét meg babot árultak. Sok átutazó járt arra, és amikor talált valakit, aki Théba felé tartott, felajánlott neki egy érmét egy üzenet leszállításáért, biztosítva róla, hogy ha megteszi, még több jutalomra számíthat. Emszaf vásárolt magának készleteket, de nem időzött ott sokáig. A földművesek és az ökrök között folyton Mertire és Ebére gondolt, és gyötörte a honvágy. Átkelt a Níluson, és követte azt a Nyugati-sivatagig, maga után csalva az üldözőjét, tervezgetve a következő lépését.

Két éjszakával később talált rá a síkságon a vadászmenedékre, és ideális helynek találta a várakozásra.

És valóban, a célpontja hamarosan fel is bukkant a látómezőjében – a magányos lovas a messzi hóhullámból emelkedett ki. Emszaf köszönetet mondott az isteneknek, amiért a nap a háta mögül süt, majd a helyére illesztette a nyilat, és célba vette a lovas. Felismerte a köpeny alakját és a ló színét.

Itt az idő.

Emszaf vett egy nagy levegőt, szemét a lovason tartotta, és úgy érezte, nagyon sokáig tartja célra a nyilat. El kellett engednie az ideget, mielőtt az izmai megremegnek, és elhibázza a célt. Véget kellett ennek vetnie.

Szétnyitotta jobb kezének ujjait.

A nyíl eltalálta a célpontját. A messzeségben a lovas lebukfencezett a hátsáról, és port meg homokot felve zuhant a földre. Emszaf egy újabb nyilat illesztett az újra, hogy kilőhesse, ha kell, és az élet jeleit kutatta a testen.

Egyet sem látott.

Két héttel korábban

A gyilkos hajnalban ébredt, azelőtt, hogy a felkelő nap fénye beszivárgott volna a függönyön, és fehér tüzet gyújtott volna a szemében. A háza hamarosan felmelegszik, de ahogy felöltözött, és felkapta az ágyról a kendőjét, hogy magára tekerje, még érezte a csendet megülő levegő csípősségét.

Egy másik szobában elővette az utolsó kenyerét és gyümölcsét, és lassan elfogyasztotta, miközben mély merengésbe merült, és megtisztította elméjét az előtte álló feladat elvégzése érdekében. Rég csinált ilyet, de elméje és teste készen állt – pengéje pedig élesen.

Amikor befejezte a reggelijét, a térképeket böngészve megtette az utolsó előkészületeket is. Arcán sebek cikáztak a bronztükörben, amelynek segítségével festéket vitt fel a szeme alá, hogy a bőre ne verje vissza a nap ragyogását.

Vajon rámosolyog majd Iszet, Hórusz és Anubisz?

Csak az idő mondhatja meg.

Három napon és három éjjelen át utazott, mielőtt megérkezett a homokból kiemelkedő hebenui tanyára, amely egy sor épületből, kerítésekből a jószágoknak és egy fehérén csillogó

szárítókötélből állt. Tudva, hogy a vidék kontúrjai elrejtik, megállt egy rakás pálmafánál, és kikötötte a lovát az árnyékban. Elővett a csomagjából egy vizeztömlőt, ellenőrizte a nap pozícióját, és miután megbizonyosodott róla, hogy a háta mögött van, elindult, és beásta magát a sivatag egy megfelelő lejtőjébe. Betakarta magát a kendőjével, és várt.

Ott. A háznál. Mozgás. Egy férfi, nem is, egy *nő* indult a sakia* kút felé. Egy nagy vödört vitt magával, és a gyilkos szeme összeszűkül, ahogy határozott, magabiztos mozgását figyelte. A nő megtöltötte a vödört, letette a kút peremére, aztán egy darabig csak állt ott csípőre tett kézzel. A következő pillanatban a szája köré tette a kezét, és belekiáltott egy nevet a könnyű szellőbe.

Ebe!

A célpontját Emszafnak hívták, és vagy a közelben kóborolt éppen – a városban, esetleg a termést gondozta –, vagy messze járt otthonról. Egy fiú bukkant fel a háznál. Kétségkívül Ebe. A gyilkos figyelte, ahogy dolgoznak, kiemelnek a kútból még egy vödör vizet, és mindkettőt visszaviszik a tanyaházba. Az állatok teknőjének megtöltéséhez kisebb vödörket használtak. A kecskék lehajtották a fejüket, és ittak. Odakint a síkságon a megfigyelőjük követte a példájukat.

A lejtőn maradt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy Emszaf távol van, és csak a nő meg a fiú tartózkodik a háznál, aztán feltérdelt, és rohanni kezdett. Zihálva érkezett

* Más néven vízikerek; mechanikusan működő kút.

meg a házhoz, és nekivetette a hátát a sártégláknak. A hátsó ablakon át hallotta, ahogy az anya és a fiú étkezik. Megütötte a fülét az „apa” szó. Anyja válasza tartalmazta a „hamarosan visszatér” szavakat.

A gyilkos lehunyta a szemét, és végiggondolta a dolgot. Akadályba ütközött – kis akadályba, de akkor is akadályba. Lehetséges, hogy Emszafot figyelmeztették?

Nem. Az ő érkezéséről nem. Ha így lett volna, Emszaf itt marad, hogy megvédje a családját. De valamire figyelmeztették. Talán azért sietett el, hogy másoknak adja tovább ezt a figyelmeztetést, vagy hogy végrehajtsen valamilyen feladatot? Majd kiderül, ha utoléri, gondolta, és addig is féltette magában a kérdéseket.

De az idő. Az idő probléma. Az idő az ellensége.

Kibújt a szandáljából, és a homok szinte égette a talpát, ahogy óvatosan megkerülte a tanyaházat, lebukva az ablakok alá, amíg meg nem érkezett az ajtóhoz. Elhelyezkedett mellette, hozzásimult a falhoz, és fülelt, hogy megállapítsa a fiú pozícióját az anyjához képest. Elővette a kését az övéből, és a nyeléből lógó bőrt a csuklója köré tekerte.

Várt. Számolta a lépéseket.

Mosz.

Félrelökte a függönyt, fűrgén belépett, majd hátulról megragadt a nőt, és a torkának szegezte a kést, mindezt pár kurta másodperc alatt.

A szoba másik végében Ebe meghallotta a zajt, és arra fordult meg, hogy egy sebhelyes arcú férfi kést szorít az anyja nyakához. A koszos hajú fiú szeme döbbenettel és félelemmel

telve kerekedett el. Egyik kezében egy tányért tartott, rajta egy kés feküdt, pillantása végigcikázott a szobán.

– Nem kell, hogy bárkinek is baja essen – hazudta a gyilkos. A nő légzése felgyorsult. – Fiú, tedd le a tányért, és feküdj a hasadra.

– Ne csináld, Ebe – mondta a nő feszült, elszánt hangon.

– Nem játszodom – figyelmeztette a gyilkos, és belemélyesztette a kést a húsába, hogy biztosítsa őket szándéka komolyságáról. Vér szivárgott a sebből a gyilkos csuklójára.

– Tedd le a tányért – ismételte.

– Emlékezz papa szavaira – zihálta a nő. – Fuss, Ebe. Az ablakon át. Meg tudsz lógni előle. Van egy lova valahol. Keresd meg, és menj. – Megragadta a gyilkos karját, hogy biztosabban álljon.

A gyilkos megrázta a fejét.

– Egyetlen lépés, és felnyitom a torkát. Tedd, amit mondom.

A dolgok ezután felgyorsultak: Ebe csuklója megrándult, a tányér kirepült belőle, és széttört a kövön. A fiú másik kezében felbukkant a kés, pengéjét a mutató- és a nagyujja közé fogta. Egyetlen mozdulat, és a kés már pörgött is a gyilkos felé, miközben a fiú anyja kicsavarodott, és belemélyesztette a fogait a támadó karjába.

Jó dobás volt, de a gyilkos elhajolt előle, így a kés szinte teljesen elhibázta, épphogy csak karcolta a vállát. A fiú anyja kétszer belekönyökölt a bordáiba. Erős, jól elhelyezett ütések voltak. A nőt kiképezték. Immár nem volt más választása, mindkettejükkel végeznie kellett. Gyorsan döntött, és elmetesztette a nő torkát, amikor az harmadszor is meg akarta ütni,

aztán még ugyanazzal a mozdulattal az anyja segítségére siető fiú felé dobta a kést.

A fiú már közel járt. A gyilkos jól célzott. Az ifjú Ebe a nyakába állós késhez kapott, vér spriccelt, majd ömlött a sebből, és a fiú először térdre esett, aztán pedig az oldalára zuhant. Anya és fia egymástól kevesebb mint fél méterre haltak meg a kövezeten.

A gyilkos oldalra döntött fejjel figyelte, ahogy a két áldozat vére összekeveredik közöttük, pocsolyába gyűlik, és beszívárog a talajba. Szája bosszúsan megremegett. Életben akarta tartani őket, amíg ki nem csikarja belőlük a szükséges válaszokat. Azzal, hogy a harc mellett döntöttek, ezt megtagadták tőle. A halálukkal időt nyertek Emszafnak, talán még a megmenekülésre is esélyt adtak neki.

Bion felsóhajtott, és a homlokát ráncolta. Micsoda makacosság.

Megtalálta Emszaf nyomát, és követte az Ipuba vezető úton.

A célpontja kétségkívül értette a dolgát. Amikor karavánok és kereskedők haladtak el, az ő lábnyomaikat követte, amikor pedig egyedül járt volna az úton, letért róla a pusztaságba. De hiába gyanította, hogy követik, túl sok időbe telt, hogy megerősítse a gyanúját, így mire előállt a tervével, a gyilkos már számított rá.

Amikor a távolban észrevette a vadászmenedéket, de Emszafnak nyomát sem látta, tudta, hogy csapdát állított neki. Afféle csapdát, amelyet ő is állított volna. És ez azt jelentette, hogy Emszaf sorsa hamarosan beteljesedik.

A szántóföldekhez közel, kicsit távolabb a folyótól találkozott egy urnákkal megrakott számaron ülő utazóval.

A messzeségben mintha szántóföldi munkások tevékenykedtek volna, de onnan aligha látják majd, hogy mi fog történni.

– Helló – köszönt oda neki vidáman az utazó, ahogy a gyilkos leszállt a lováról, és a kését a sála alatt tartva megközelítette a szamarat. Az utazó felemelte a kezét, hogy leárnyékolja a szemét. – Mit tehetek ér... – folytatta barátságos, kedélyes üdvözlését, befejezni azonban már nem tudta.

A gyilkos a menedék felé vezette a vér szagától nyugtalanná vált, gazdája holttestét még mindig cipelő szamarat. Az árnyékban, rejtve a figyelő tekintetek elől, áttette a hullát a saját lovára, majd kötéllel és a megfelelő körülmények közepette eloldódó rafinált csomókkal, a beálló hullamerevséget felhasználva rögzítette ültében a férfit, végül pedig ráterítette a kendőjét, és hátralépett, hogy szemügyre vegye a keze munkáját.

A ló és a halott lovas útnak indult, a gyilkos pedig nagy ívben megkerülte célpontját, hogy a menedék hátába kerüljön. Messziről figyelte, ahogy a hulla lebukfencezik a lóról, nyakában Emszaf nyilával.

A csapda lecsapódott.

Nem sokkal később Emszaf kibújt a menedékből, a hátulról kerülő gyilkos pedig már várt rá. A késével elmetszette Emszaf gerincoszlopát a nyaka alatt, hogy csak látni és beszélni legyen képes, aztán letérdelt mellé, és megszólította.

– Hol van a fajtád utolsó példánya? – kérdezte.

Emszaf értő, gyászos tekintettel nézett fel rá, és a gyilkost ismét átjárta a bosszúság. A család tagjait mind ugyanabból a fából faragták, és tudta, hogy csak vesztegeti az idejét.

Beledöfte a törét Emszaf szemébe, majd beletörölte a pengéjét a ruhájába. A síkságon keselyűk szálltak rá az utazó hullájára. A gyilkos egy darabig elnézte őket, hogy szusszanjon egy kicsit, mielőtt ismét útnak indul. A madarak hamarosan megtalálják Emszafot is. Halál és újjászületés. A soha véget nem érő körforgás.

Később a gyilkos megtalálta a medalliont Emszaf holmija között, és áttette a saját csomagjába.

A küldetéssel egyelőre végzett.

Bion kinyújtózkodott, és felsóhajtott. Megtisztítja a fegyvereit, pihen egy kicsit, aztán jelenti a történeteket. Akkor majd megkapja a következő parancsait, a következő célpontját, és a játszma kezdődik előlről.

3

Aznap – azon a napon, amelyen megváltozott az életünk – a kedvenc helyünkön ültünk, hátunkat a szívai erőd külső, meleg falának vetve. Láttam a horizonton vibráló magányos lovast, de őszintén szólva nem különösebben foglalkoztam vele. Elvégre csak egy pötty volt a távolban, afféle hétköznapi esemény, mint a lenti oázis partját nyalogató víz vagy az ültetvények zöldjében járkáló emberek.

Egyébként is Aja társaságában üldögéltem, aki, mint oly gyakran, éppen Alexandriáról beszélt, és arról, hogy mennyire szeretne egy nap visszatérni oda. Miközben hallgattam a lányt, a lovas elérte az oázis partját, és folytatta útját a lenti falu felé.

– Látnod kellene, Bajek – folytatta Aja, én meg magam elé képzeltem a várost. – Alexandria az egész világ központja, az a hely, ahol az összes létező nyelvet beszélnek az utcákon, ahol a görögök és az egyiptomiak együtt sétálgatnak, ahol a zsidóknak még saját templomaik is vannak... és a világ minden tájáról érkeznek tudósok, hogy a nagy múzeumban és könyvtárban tanuljanak. Mit gondolsz, elmész majd oda valamikor?

Megvontam a vállamat.

– Lehetséges. De a végzetem ide köt.

Erre rövid hallgatás következett.

– Tudom – válaszolta Aja szomorúan.

– Tudod, mit tett még Nagy Sándor? – kérdeztem, próbálván felvidítani kicsit. – Mármint e nagyszerű város alapításán túl? Idejött Szívába. Meglátogatta az Orákulumot Ámon templomában.

Szívában két templom volt. Az egyik elhagyatottan állt, a másik viszont szinte egy önálló kisvárosként működött a városon belül: ez volt Ámon temploma.

– Hogy került ide? – kérdezte Aja.

– Nos, én azt a történetet preferálom, amely szerint Nagy Sándor és a társai majdnem szomjan haltak a sivatagban, amikor megjelent előttük két kígyó, és kivezette őket a homokos síkságból Szívába.

Aja felkuncogott.

– Vagy talán csak zarándoklatra érkezett.

– Jobb szeretem az én verziómat.

– Az örök romantikus. És mi történt az itt-tartózkodása alatt?

– Meglátogatta az Orákulumot. Senki sem tudja, pontosan mit is mondott Nagy Sándornak, de azzal a meggyőződéssel hagyta ott a találkozót, hogy ő Ámon fia, később pedig Memphiszben fáraóvá koronázták, és számos földet meghódított.

– Szerinted mindezért a mi Orákulumunk felelős?

– Szeretném ezt hinni, igen. A lényeg, hogy az Orákulumunk tévedhetetlen, Ámon templomának hírére pedig mindenhol ismerik...

– És?

– És ezért védelemre szorul.

Aja lehajtotta a fejét, és elvigorodott sötéten lehulló haj-
tincsei mögött.

– És ezzel vissza is tértünk a végzetedhez. Árulj el nekem
valamit, Bajek: *biztos* vagy benne, hogy apád nyomdokaiba
akarsz lépni? Teljességgel? Igazán? Szíved mélyéből?

Jó kérdés volt.

– Természetesen – válaszoltam.

Egy darabig némán üldögéltünk.

– Bárcsak olyan lehetnék, mint te – mondta Aja. – *Kiegyen-
súlyozottabb.*

– Nem inkább a fordítottját kívánod? – próbálkoztam. –
Hogy én legyek olyan, mint te?

A kérdés ott feszült közöttünk. És még másodpercekig ültünk
így – amíg barátunk, Hepszefa oda nem loholt hozzánk.

– Bajek! Bajek! – kiabálta. – Hírnök jött Szautiból.

– Na és? – kérdezte Aja, ahogy felült. A délutánukat vég-
érvényesen megzavarták.

– Szabuért jött – zihálta Hepszefa.

– Ezt hogy érted? – hallottam saját hangomat.

– Szabu indulni készül – lihegett Hepszefa. – Az apád
távozik Szívából.

Pillanatok alatt lemásztunk az erőd faláról, és bementünk
a faluba, ahol a helyiek a szemüket leárnyékolva, a nyakukat
nyújtogatva bújtak elő az otthonukból.

Az én otthonom irányába nézelődtek.

Ahogy végimentünk az ösvényen, egy nő észrevett engem,
és odasúgott valamit a társának, aki szintén rám nézett, mielőtt

gyorsan elkapta volna a tekintetét. Gyerekek rohantak a domb felé, tudni akarták, mire föl ez a nagy izgatottság. Már éppen csatlakozni készültem a zarándokokhoz, amikor megláttam egy lovast az áradattal szemben haladni, és rájöttem, hogy a Szautiból érkező hírnök ugyanaz az ember, akit az oázis körül láttam. Éppen azzal foglalatoskodott, hogy egy pénzes zacskót tömködjön bele egy bőrtáskába, úgyhogy amikor odasiettem hozzá, és megragadtam a lova zabláját, majdnem leesett az állatról meglepetésében. Átkozódva morzsolgatta az állát.

– Hagyd békén a lovamat – figyelmeztetett, miközben felmért lazúrköszínű szemével.

– Apámnak, a város védelmezőjének hoztál üzenetet. Mi állt benne?

– Ha tényleg az apád, bizonyosan megosztja majd veled.

Frusztráltan csóváltam meg a fejemet, és más módon próbálkoztam.

– Válaszolj inkább erre: ki küldte az üzenetet?

A hírnök kirántotta a lova pofaszíját a szorításomból.

– Ezt is tőle kell megérdeklődnöd – mondta, majd távozott.

A városiak folytatták útjukat a házunk felé. Valaki elől Rabiahért kiáltott, és pontosan tudtam, miért: ő és az apám bizalmas viszonyt ápoltak, és gyakran értekeztek halkán, távol az esetleges fülelőktől, a városi gyűléseken pedig mint-ha egyetlen közös hangon szólaltak volna fel.

– Gyere – mondta Hepszefa, és megindult a dombon felfelé.

De hiába követte Aja is, én lemaradtam, mert biztos voltam benne, hogy az életem hamarosan megváltozik, és késleltetni akartam e változás bekövetkeztének pillanatát.

Aja megfordult, és észrevette. Meghagyta Hepzefának, hogy menjen csak tovább, visszaindult hozzám, és a nap utolsó sugarai ragyogó fénybe vonták, ahogy átvágott a köztünk lévő pár méteren.

– Bajek – szólított meg halkán. A vállamra tette a kezét, és a szemembe nézett. – Mi a baj?

– Nem... Nem tudom.

Aja értőn biccentett.

– Nos, nem is fogod tudni, amíg ki nem deríted. Gyere.

Előrehajolt, és ajkát az enyémhez érintette.

– Légy erős – suttozta, majd megfogta a kezemet, részben hogy megnyugtasson, részben hogy elvezessen az otthonomhoz, amelyet az apám éppen elhagyni készült.